

Koncertfelvétel

„Kedves Nagyi!

Remélem, levelem jó egészségben talál.

Azt ígérted a múltkor, hogy eljössz a születésnapomra, és akkor nálunk töltesz néhány napot. A születésnapom még messze van, de mégis arra kérlek, utazz ide most!

Tudod, úgy érzem, valami nincs rendben nálunk. Nem vagyok biztos a dolgomban, ezért is kérem a segítségedet. Apához és anyához nem fordulhatok ezzel a problémával, mert éppen velük van valami, amit én nem értek. Ide a Te rámenős egyéniséged, és tekintélyed kell! Te talán ki tudod szedni belőlük, hogy mi történt, hogy mi van velük. Gyere mielőbb!

Sokszor csókol unokád:

Lili.

Ui.: Ne áruld el, hogy én hívtalak, csak gyere és találj ki valamit!

● Margaret már másnap reggel vonatra ült. Hajtotta a kíváncsiság és az aggodalom.

Lili korábban eljött az iskolából, sietett a vasútállomásra Margaret elé. Már alig várta, hogy alaposan kipanaszkodhassa magát. Nem sokáig kellett várakoznia a pályaudvaron, hamarosan feltűnt a tömegben az ismerős alak. Margaret visszafogott, szerény eleganciával öltözködött, kissé őszülő, hatvan körüli asszony volt, vidám kis kalappal a fején, kedves mosollyal az arcán.

Elébe szaladó unokája kezébe nyomta az egyik csomagját, és máris a lényegre tért.

– Szóval holdkóros mind a kettő?

– Igen... és mindig leráznak, ha megpróbálok kérdezni valamit. Apa egész nap a munkája után jár, ha végre hazakeveredik, csak bekap valamit, aztán bezárkózik a szobájába. Reggelig ki sem jön onnan.

– És anyád...?

– Még rosszabb. Órákat tölt a fürdőszobában, ha végre kijön, akkor zenét hallgat vagy alszik. Mostanában rengeteget alszik.

– Laura korábban sohasem aludt nappal... – csodálkozott Margaret.

– De mostanában igen.

– Nem beteg?

– Nem tudom, nekem nem mondanak semmit. Apa egyik orvos barátja elég gyakran jár hozzánk, de belőle nem lehet kihúzni semmit sem.

– Mióta tart ez már?

– Nem is tudom pontosan... talán egy hónapja.

– Már egy egész hónapja?

– Igen. Először apa kezdett furcsán viselkedni. Minden nap bezárkózott a szobájába, teljesen kisajátította a videót, a számítógépet és a telefont. Eleinte napokig nagyon izgatott volt, nyüzsgött, valamivel nagyon el volt foglalva. Aztán amikor anya is elkezdett furcsán viselkedni, apa hirtelen olyan komoly lett, csendes, sőt komor. Akkor már nem voltak közös vacsorák, beszélgetések sem... Akkor kezdett egyre gyakrabban idejárni Bob bácsi, az orvos...

– Na, majd én beszélek Bobbal!

– Próbáld meg, Nagyi! – kérlete Lili – Én úgy félek...

– Mitől félsz?

– Nem is tudom. Azt sem tudom, minek jár ide olyan gyakran Bob bácsi, anya betegsége miatt, vagy szerelmes anyába... Talán anyuék el akarnak válni, csak nem tudják, hogyan mondják el nekem? Apa és anya már legalább két hete egy szót sem szólnak egymáshoz. Előtte legalább veszekedtek. Az még valamivel jobb volt.

– Miért veszekedtek?

– Apa egyik este hazajött és éhes volt. Mielőtt bezárkózott volna a szobájába a videóval és a telefonnal, vacsorázni szeretett volna. Anya viszont aznap nem főzött semmit, sőt a hűtő is üres volt, be sem vásárolt. Nagy kiabálást csaptak, de az a csetepaté még mindig jobb volt, mint ez a nagy némaság.

– Nyugodj meg Lili, megpróbálom kideríteni, hogy mi a helyzet. Velem talán szóba állnak...

Lili kicsit megnyugodott nagyanyja szavaitól.

– Nagykám! Itt a kulcsom, te csak menj egyenesen haza, hátha tudsz beszélni velük, amíg én nem vagyok ott, én meg gyorsan bevásárolok. Otthon találkozunk.

● Lili elment bevásárolni. Az utóbbi egy hónap alatt már egész jól belejött a háztartásba, mióta az anyja nem törődött semmivel. Lilire maradt a bevásárlás, a főzés, a mosás, a takarítás... egyszerűen minden. Hamar kitalálta, hogy az üzletekben mikor mit érdemes vásárolni. Esténként már egész ehető dolgokat hozott össze. Nagyon bántotta, hogy a szülei szinte észre sem vették erőfeszítéseit, igyekezetét nem nagyon értékelték, szó nélkül elfogadták. Abban reménykedett, hogy nagyanyja most legalább egy időre felmenti a házi-robot alól, és talán már igazi vacsorát is kaphat estére.

● Margaret körülnézett a házban.

„Hát, elég nagy a rendtelenség...” – állapította meg szomorúan. – „Persze, nem is csoda. Szegény kis Lili még csak tizenkét éves... Hogyan is bírná rendben tartani ezt a nagy házat egyedül. Ez Laura feladata lenne. Jaj, Laura! Laura! Mindig olyan ügyes háziasszony voltál. Mi történhetett veled? Talán valóban beteg lettél?”

Margaret felment az emeletre. Belépett Laura szobájába. Halk zene szólt... valami klasszikus. Laura az ágyán feküdt és aludt. Margaret alig ismert rá.

„Nem csak a viselkedése furcsa, külsőleg is megváltozott...” – tűnődött magában – „Az arcvonásai nem változtak, de azon kívül mindene. A bőre sima és hibátlan, nem látszanak rajta az állandóan elvakart szunyogcsípések nyomai, a szeplők is eltűntek az orra mellől. A szempillái is mintha hosszabbak lennének... de láthatólag nincs rajta műszempilla. És a haja... hosszú és nagyon dús. A színe a régi, szép gesztenyebarna, de mitől lett ilyen dús és sűrű? Nem egészen olyan, mint a normális emberi haj, inkább olyan, mint valami prém...”

Margaret közelebb hajolt, és ahogy jobban megnézte, látta, hogy rövid, pihés szálak vannak a hosszú hajszálak között.

Laura ébredezett... lassan kinyitotta a szemét.

Margaret erre önkéntelenül hátralepett.

Laura szemei különös, zöldes-barnás fényben ragyogtak. Azelőtt teljesen átlagos barna szemei voltak, Most valósággal égetett a tekintete. Mégis volt a nézésében valami álmodozó, mintha máshová nézne. Margaretnek úgy tűnt, Laura nem is nézi, nem is látja azt, ami közvetlenül körülötte van... Olyan, mint egy alvajáró...

Margaret csak nézte, nézte... majd hosszú hallgatás után halkán megszólalt.

– Laura!?

Laura zavartan ránézett.

– Margaret...? Hogy vagy? – mondta lassan, gondosan formálva minden szót.

Lassú, álmos mozdulatokkal felkelt az ágyból, belebújt a papucsába, és választ sem várva kérdésére, kivonult a fürdőszobába.

Margaret döbbsen vette észre, hogy Laura jóval magasabb, és nyúlánkabb, mint amilyen azelőtt volt. Amíg menye az ágyon feküdt, ez fel sem tűnt neki, de amint felállt, azonnal szembetűnő lett a változás.

„Harmincöt éves korban lehet még nőni?” – hitetlenkedett Margaret. – „Két hónap alatt, amióta nem láttam, legalább tíz centi... vagy én vagyok szenilis?”

● Margaret kíváncsian körülnézett Laura szobájában. Nem volt szokása más holmijában kotorászni, de nem tudta visszafogni kíváncsiságát. Kicsit csalódott volt, de részben meg is nyugodott, mivel nem talált semmi olyant, ami megmagyarázná a nő furcsaságát. Se ital, se drogok, se gyógyszerek, se szokatlan könyvek, képek... Nem is tudta pontosan, mit is kellene keresnie, de semmi olyant nem talált, ami furcsa lett volna.

Egy darabig várt, hátha Laura visszajön, és beszélgethet vele. De Laura csak nem jött ki a fürdőszobából. Margaret végül elunta a várakozást, és átment Paul szobájába.

Kopogott, aztán benyitott.

A szoba tele volt fotókkal. Az asztalon halomban álltak a fényképek, a falak is tele voltak aggatva, sőt, még a sötétítőfüggönyre is fel volt gombostűzve néhány.

Az összes képen ugyanaz a két arc szerepelt, különböző méretű nagyításokban. Egy férfi és egy nő... egy nagyon jóképű férfi és egy gyönyörű nő.

Margaret azt még megértette volna, hogy egy férfi telerakja a szobáját egy szép nő képeivel, de itt a férfiről is legalább ugyanannyi kép volt.

„Ez is dilis!” – sóhajtotta, és elindult a konyha felé.

● A vacsora elég kurtán-furcsán zajlott le. Margaret egy kicsit meg is sértődött, hogy nem méltányolták kellőképpen szakácművészetének remekeit. Lili ugyan örült a finom levesnek, a töltött csirkének és a meggyes piskótának, de a többiek...

Laura lejött ugyan vacsorázni, de mintha azt sem tudta volna, hogy mit eszik. Hamar végzett az evéssel, és szó nélkül visszament a szobájába. Paul elég későn jött haza, befordult a konyhába, szórakozottan beleevett ebbe-abba, és mire Margaret rendszeren megterített volna neki is, már indult a szobájába.

– Paul, édes fiam! Ne siess úgy! Beszélni szeretnék veled!

– Ne most, anya! Jól utaztál? – de a választ már meg sem várva eltűnt...

● Margaret és Lili kissé lehangoltan üldögéltek a konyhában.

– Nagyi, ez egy igazán finom vacsi volt – mondta Lili.

– Én beleadtam mindent, de a szemük sem rebbent. Azt sem igazán vették észre, hogy itt vagyok.

Csengettek. Bob érkezett meg. Kicsit felengedett a hangulat, végre valaki megdicsérte a nagyi süteményét. Pár percnyi, udvarias csevegés után Margaret rátért a lényegre.

– Mond csak Bob, mi folyik itt?

– Nem tudom, mire gondolsz – próbált meg Bob kitérni a válasz elől.

Lili vette a lapot, tanulnivalójára hivatkozva gyorsan elbúcsúzott, és felment az emeletre. Pontosabban, hangosan feldübörgött a lépcsőn, aztán mezítláb visszaosont, és fülét az ebédlő ajtajára tapasztotta.

● – Bob! Kölyökkorod óta ismerlek! Te engem nem tudsz becsapni. Nagyon is jól tudod, mire vagyok kíváncsi.

– Margaret! Nem tudok erről olyan könnyedén beszélni. Nem könnyű valamit elmondani, amit magam sem értek egészen.

– Még kíváncsibbá tettél. Jobb, ha belekezel, amíg ki nem teregeted a kártyákat, úgysem hagylak békén.

– Nem is tudom, hol kezdjem... olyan zűrös az egész.

– Kezdd ahol akarsz, csak mondd már valamit! Kezdjük talán azzal, hogy mi van Paullal? Mitől ilyen zavart, hajszolt, szórakozott, kedvetlen és mi az a rengeteg fotó a szobájában ugyanarról a két arcról?

– Jártál a szobájában?

– Igen. Bevallom. Sőt, Laura szobájában is körülnéztem, de nem lettem semmivel sem okosabb. Csak kérdések merültek fel bennem, de válaszokra nem leltem. Paul és Laura szóba sem álltak velem, azt is alig vették észre, hogy egyáltalán itt vagyok. Nincs más hátra, téged kell, hogy kifaggassalak. Lili szerint mostanában gyakran jársz ide.

– Igen, mint tudod, orvos vagyok, és...

– Ezt úgy érted, hogy orvosi problémáról van szó?

– Részben. De nem is ez a dolog lényege...

– Hát, akkor mi?

– Na, jó! Megpróbálom elmondani... Tehát, láttad Paul szobájában azt a rengeteg fotót ugyanarról a két emberről?

– Igen. Különböző méretű nagyjítások.

– Nos, Paul szerint az a két ember nem „ember”.

– Nem ember?

– Az egész azzal a koncertfelvétellel kezdődött. Hat kamerával dolgoztak a hangversenyteremben. Paul feladata volt, hogy pásztázza a közönséget, keressen hírességeket, érdekes arcokat... Talán te is láttad ezt a közvetítést nemrégiben a TV-ben.

– Lehet... A holdra szállás jubileumára rendezett koncertre gondolsz?

– Igen, arra.

– Nagyon szép koncert volt. Hatásos volt, ahogy kezdték, ahogy kivetítették a háttérbe az űrhajóról felvett hold-panorámát, és a nagy csendben elhangzott az a bizonyos híres mondat: „Ez kis lépés egy embernek, de óriási ugrás az emberiségnek...” Aztán megszólalt a zene – mosolyodott el Margaret.

– A zenészó közben a közönséget mutatták, volt ott két különleges arc. Emlékszel rájuk, vagy neked fel sem tűntek?

– Nem. Én a zenére figyeltem.

– Paulnak viszont rájuk ragadt a kamerája.

– Rájuk ragadt?

– Egyre gyakrabban visszatért hozzájuk pásztázás közben, aztán egyszerűen rájuk ragadt. A koncert második felében egyfolytában őket vette. Ezért is vágta be a második részben olyan kevés közönségképet. A műsor szerkesztője jól le is szúrta ezért Pault. De ő oda sem figyelt, futott a ruhatárhoz, hátha ott még eléri a különös párt.

– Mi olyan különös rajtuk? Egy gyönyörű nő és egy jóképű férfi egy elegáns koncerten. Több tucat hasonló pár lehetett ott... nem értem, mi ebben a különös?

– Azt mondtad, láttad a fotókat...

– Igen, de nem láttam rajtuk semmi rendkívülit. Ők voltak ott a koncerten, ugye?

– Igen. De ne hidd azt, hogy nem különösek! Eléggé azok... Azok a fotók, ha jól megnézed őket, főleg a nagyításokat... Nézd csak, nálam is van egy kép.

– Most, hogy jobban megnézem, valóban nem hétköznapi arcok, valahogy túl tökéletesek...

– Nézd a szemüket! Olyan különös a tekintetük. Az egész arcuk, az egész alakjuk olyan hosszúkás, keskeny, ezek nem is karcsúak... hanem...? A hajuk természetellenesen dús, olyan, mint egy fantasztikus paróka. És nézd a bal csuklójukat! Látod rajta azt a fehér pántot? Más nagyításokon még jobban látszik, hogy nincs rajta semmilyen kapocs vagy csat. A mozgóképeken azt is lehet látni, hogy ennek a fehér pántnak néha egy-egy pontja színesen felvillan.

– A hajuk! Laurának is hasonló a haja... talán nem ennyire dús, de...

– Igen. Még nem ennyire dús. Néhány napja még egészen vékonyszálú haja volt. Ha így megy tovább, hamarosan neki is olyan prémszerű frizurája lesz, mint a fényképen látható nőnek. De erről később! Egyelőre maradjunk Paulnál! Paul lemásolta kazettára és hazahozta a koncerten készített anyagát. Csinált egy halom különböző nagyítást néhány kockáról. A szobájába zárkózva, azóta is minden nap ezt a felvételt

tanulmányozza. Aggódok érte, hogy ebbe beledilizik... Rögeszméjévé vált, hogy ezek ketten nem emberek. A koncert után napokig izgatottan rohangált és telefonált fűhöz-fához. Ki akarta nyomozni, hogy ki volt ez a két „ember” a koncerten. Boldogboldogtalannak az orra alá nyomta a fotókat, mindenhol érdeklődött, de semmire sem jutott. Mindenkinek ismeretlen volt ez a két arc. Az egész felhajtásnak csak az lett az eredménye, hogy egyre többen kezdték azt hinni róla, hogy megbomlott az elméje. Miután még az „UFO” klubok és folyóiratok sem vették komolyan, dühében az összes fotót lehordta a kertbe, és elégette.

– De most is tele van a szobája ezekkel a fotókkal.

– Igen, ugyanis történt valami váratlan.

– Laurával?

– Igen. Paul dülva-fülva, lehülyézve az egész világot végre lemondott a rögeszméje hajszolásáról. Talán nem is tért volna vissza erre a témára... Aztán Laura miatt újra elővette a koncertről készült felvételét, újra elkészítette a nagyításokat. Nemrég gyógyszert kért tőlem Laura számára. Téli vitaminhiányra, esetleg vérszegénységre gondoltam a Paul által elmondottak alapján. Azonban látatlanban mégsem akartam gyógyszert adni neki, ezért feljöttem, hogy megnézzem a beteget. Egyszerűbb lett volna a rendelőmben megvizsgálni Laurát, de ő nem volt hajlandó eljönni. Látszólag nem volt semmi baja. A vérnyomása, a kondíciója láthatólag rendben volt, vért vettem tőle és a mintát elküldtem a laborba... Semmit sem találtam..., ezért csak vitaminokat írtam fel neki. Egy hét múlva Paul újra megkeresett. Panaszkodott, hogy Laura feledékeny, szótlán és mindig álmos. Azt mondta, egész nap csak lézeng... Feljöttem újra. Laura elég rosszul nézett ki. A szemei majd leragadtak, és panaszkodott, hogy fáj az összes foga. Arra gondoltam, talán huzatot kapott valahol, de Paul győzködött, hogy más lehet Laura baja. Nem tudtuk rábeszélni arra sem, hogy elmenjen a fogorvosához. Nemsokára kiderült, hogy Laurának valóban semmi szüksége nem volt fogorvosra... Három nap alatt fájdalommentesen, magától kipotyogott az összes foga. Laura teljesen összeroppant, és mivel fogatlanul nem volt hajlandó mutatkozni, ezért három napra bezárkózott a szobájába. Valószínűleg csak akkor jött elő, amikor nem volt itthon senki. Mikor újra láthattuk, teljesen egészséges, szabályos fogak sorakoztak a szájában. Nem akartunk hinni a szemünknek. Először arra gondoltunk, hogy műfogsort csináltatott magának egy drága és gyors orvosnál. De kiderült, a fogai valódiak. Mikor jobban megnéztük, láttuk, hogy apró szabálytalanságok vannak egyik-másik fog alakjában, színében, és a hátsó fogak némelyike még csak félig búj ki. Egyértelmű volt, hogy ilyen fogsort nem készít senki. Azon az estén vidám volt, fecsegő, de egyre csak a fogorvosok feleslegességéről beszélt, kérdéseinkre nem válaszolt. Olyan volt, mint aki egy kicsit be van csípve. Másnap aztán megint komor lett, és álmos. Akkor már naponta feljártam ide. Paulnak nyugtatókat adtam, Laurának pedig serkentőket... Nem túl sok eredménnyel. Paul továbbra is ideges volt, Laura pedig álmos. Egyik nap kezet akartam mosni a vizsgálat előtt, és véletlenül rányitottam Laurára a fürdőszobában. A zuhany alatt állt, a víz csobogása miatt nem vett észre azonnal. Éppen nagy bőrdarabokat tépkedett le a karjáról. Úgy, mint amikor leég az ember nyáron, de ezek a bőrdarabok szokatlanul nagy felületről hámlottak le. Felém fordult, gyorsan berántotta a zuhanyfüggönyt. Felkaptam a kád széléről egy lecsúszott bőrdarabot, és elnézést kérve gyorsan kihátráltam. Az újabb mintát megvizsgáltam a laborban. Normális, egészséges emberi bőr volt. Vajon miért jött le? Pont azt a bőrdarabot kaptam fel, amin rajta volt egy gyerekkori baleset nyoma, egy elég csúnya

heg. Másnap megvizsgáltam Laura karját. Nyoma sem volt rajta a régi forradásnak. A bőre teljesen egyenletes és hibátlan lett. Néhány napja a szemüvegét is félretette, azt mondja, felesleges, nincs rá szüksége...

– Tényleg, tegnap szemüveg nélkül jött le vacsorázni. Most, hogy mondod, talán azért is találtam olyan szokatlannak az arcát, a tekintetét.

– Nem csak a szemüveg miatt. Megváltozott a szeme is. Azelőtt barna volt és meleg. Most zöldes árnyalata van, és néha villog, mint egy macska...

Margaret és Bob komor hallgatással meredtek maguk elé, aztán az asszony újra megszólalt.

– Ahogy elnézem ezt a fotót – forgatta Margaret kezében a képet –, annak ellenére, hogy a hajszín, a szemszín nem egyezik, Laura valahogy mégis mintha hasonlítana erre a két idegenre...

– Az idegenek mindketten szőkék, kékszeműek. Laura haja kicsit bronzos, barna, a szeme zöldesbarna, a bőre is sötétebb tónusú. Mégis szembetűnő a hasonlóság... és ez napról-napra egyre félelmetesebb.

– Csak az arckifejezésük más. Az idegenek arca nyugalmat sugároz, önbizalmat, és talán egy csepp szomorúságot is... Laura arca pedig olyan riadt, elgondolkodó...

– Van még egy eltérés. A fehér pánt a csuklójukon. Paul, amikor ráébredt erre a fokozódó hasonlatosságra, megrémült. Azt hiszem, attól fél, hogy Laura azokhoz az idegenekhez tartozik valamiképpen. Megint belevetette magát a nyomozásba. Ezzel tölti minden idejét azóta is, és közben aggódva, gyanakodva figyeli Laurát.

– Hát, ez elég ijesztő, de neked mi a véleményed erről az egészeztől?

– Nem tudom... – tárta szét tehetetlenül a kezét Bob. – Utánanéztem, ahol csak lehetett, a szakirodalomban nem találtam hasonló leírást, a kollégáimmal tartott konzílium sem hozott közelebb a megoldáshoz... Csak kíváncsian figyelek, mást nem tehetek... Figyelem Laura változását, és várok, próbálom nyugtatni Pault, vezetem a feljegyzéseimet, és utálom, hogy ilyen tehetetlen vagyok, úgy is, mint orvos és úgy is, mint barát.

● A lépcső felől léptek hallatszottak.

Lili későn vette észre, mert a hallgatózásra fordította minden figyelmét. Mire felkapta a fejét, Paul már ott állt a háta mögött.

– Apa... én csak... – hebegte.

– Lili! Ne beszélj mellé! Nagyon jól látom, hogy éppen hallgatózol.

– Én csak egy pohár vízért...

– Na, ne!

– Jó, lebuktam – egyezett bele a kiskamasz. – Bob bácsi mindent elmondott nagyinak. Végig hallottam. Apa, ez mind igaz?

– Igen.

Paul gyengéden átölelte Lilit.

– Apu, én úgy félek... Mi lesz ebből?

– Nem tudom, kislányom, bárcsak tudnám...

– Apu, mi lesz, ha anyu már egészen olyan lesz, mint az idegenek?

– Te láttad azokat a képeket?

– Igen. Ne haragudj, de a videofelvételt is végignéztem.

– Talán jobb is, hogy tudsz mindent. El akartam neked mondani, de nem tudtam, hogyan kezdjek bele.

● Margaret az emeletre tartott.

Csendes, nyugodt délelőttnek ígérkezett. Lili iskolába ment, Paul már nem volt otthon, talán bement a munkahelyére, vagy megint a kutatásaival foglalkozott. Margaret úgy gondolta, ez a megfelelő alkalom, hogy beszélgessen Laurával. Amikor felért a lépcsőn, látta, hogy Paul dolgozószobájának ajtaja nyitva van. Benézett. A szoba közepén Laura állt, kezében egy fotó, arcán különös mosoly árnya lebegett.

– Laura! Laura! – próbálta felhívni magára a figyelmet Margaret, de a menyé nem vett tudomást a jelenlétéről.

Margaret még álldogált egy darabig, aztán belátta, hogy a beszélgetés reménytelen. Kicsit sértődötten visszament a konyhába, belemerült a gondolataiba, de közben az aznapi ebédfőzéshez is nekikészülődött.

Nem sokkal később halk zene csendült fel, Vivaldi Négy évszakából a Tavasz – Margaret egyik kedvenc muzsikája.

„Biztosan Laura tette fel ezt a lemezt, ő is mindig szerette Vivaldit... Szerencsére legalább az ízlése nem változott meg” – gondolta Margaret.

A zene felerősödött, egyre hangosabban szólt, majd a mesés szép melódia betöltötte az egész házat.

Laura lejött az emeletről és belépett a konyhába. Lassan körülnézett, de úgy, mint aki még sohasem látott konyhát belülről. Leült, kezébe vett egy kristály poharat. Nézte, forgatta, majd a pohár hirtelen végigrepedt, és ezer darabra robbant szét a nő kezei között. Laura tágra nyílt szemekkel nézte az üvegdarabokat a kezében és a földön. Elengedte az éles szélű darabkákat, és azok csengve-bongva szóródtak szét a konyha kövezetén. Az üvegtörmelékre vércseppek hullottak. Laura egy ideig érdeklődve nézegette megsebzett kezét, aztán egy lassú, tétova mozdulattal hátrasimította a haját.

Margaret odaugrott menyéhez és elképedve látta, hogy Laura előbb még vérző keskeny tenyere ép és sértetlen.

Közben az emeleten a lemezjátszó halk kattanással leállt, a zene elhallgatott.

Laura felkapta a fejét a hirtelen támadt csendre, néhány pillanatig tétovázott, aztán felviharzott az emeletre.

Margaret mindvégig döbenten állt, de úgy érezte, azonnal innia kell egy „szíverősítőt”. Az iménti eseményeken elgondolkodva kortyolgatta a konyakot, amikor újra felhangzott a zene. A hangerő még az előbbinél is hangosabb volt. A hangszórókból azonban nem Vivaldi, hanem Vangelis „1492”-jének dallamai csendültek fel. Margaret egykor látta a „A paradicsom meghódítása” című filmet, melynek csodaszép zenéje teljesen elvarázsolta.

Az asszony kíváncsian ment fel az emeletre. Laurát a bömbölő rádió mellett találta. A zeneszám éppen véget ért, Laura pedig dühösen rácsapott a rádióra, ami azonnal elhallgatott. Ezután már csak Laura halk szipogása hallatszott. Könnyek folytak végig az arcán, miközben idegesen turkált a hangkazetták között. Végre megtalálta, amit keresett. Betette a kazettát a magnóba, és újra megszólalt a „Paradicsom meghódítása”, ha lehet, még az előbbinél is nagyobb hangerővel.

Margaret dobhártyájának ez már sok volt. Már majdnem a fölszínen volt, amikor meghallotta Laura énekét. Laura teli torokból énekelt, de valami furcsa, idegen nyelven. Margaret legalábbis nem tudott rájönni, milyen nyelv lehet ez. Nem hasonlított semmire, amit eddig hallott vagy ismert volna. Laura már harmadszor tekerte vissza a kazettát, és mindig ugyanazt a számot játszotta le, közben pedig énekelt... és énekelt.

Margaret kétségbeesetten próbálta felhívni Pault a munkahelyén, de nem sikerült... – a tévénél megtalálni egy operatort, reménytelen dolognak tűnt. Más ötlete nem lévén, gyorsan felhívta Bobot, akinek idegesen és kapkodva elmesélte, mi történt délelőtt.

– Bob, mit csináljak? Olyan ijesztő ez az egész...

– Először is nyugodj meg! Eddig is voltak furcsa vidámsági rohamai, általában akkor, amikor valamilyen változás befejeződött. A haja, a bőre, a szeme, a foga..., most ez a furcsa sebgyógyulás? Ez viszont valami új! Vidámsági roham helyett sír és énekel...? Azt hiszem, legjobb, ha átjövök.

Mire Bob átért a város másik végéből, már csend volt a házban, Laura mélyen aludt.

● Másnap reggel egy vadonatúj Laura jött le az emeletről. Élénk volt és vidám. A többhetes álmoktól mintha elfújta volna a szél. Paul, Lili és Margaret nem győztek csodálkozni. Laura egész nap kedvesen és vidáman fecsegett össze-vissza mindenféléről. Sürgött, forgott a konyhában, nagyszerű vasárnapi ebédet készített. Mindenkit egyfolytában kínálgatott, úgy, mint régen. Úgy viselkedett, mint azelőtt, de mégsem volt egészen olyan...

Margaret kicsit felbátorodott, és megpróbálta a beszélgetést a Laurán végbement változásokra terelni. Laura ügyesen, szellemesen és makacsul kitért a válaszok elől. Anyósa lassan feladta a faggatózást, és abban reménykedett, hogy most már talán minden rendben lesz, és elfelejthetik az elmúlt napok rémálmain.

● – Laura már több, mint egy hete rendbejött – mondta egy reggel Margaret a fiának. – Lassan minden rendbe rázódik ebben a házban. Azt hiszem, most már nyugodtan hazautazhatok.

– Maradj még egy kicsit, hiszen jövő héten lesz Lili születésnapja!

– Hát, nem bánom. Azt még megvárom, de utána tényleg elutazom. Laura rendbejött, most már nélkülem is elboldogultok.

– Valahogy nem bízom ebben a hirtelen felébredésben. Figyelted? Most már egészen olyan, mint az a két ismeretlen. Az arcáról éppúgy sugárzik a nyugalom, az önbi-zalom és az az árnyalatnyi szomorúság. Már csak a fehér pánt hiányzik a csuklójáról.

– Én reggel láttam a csuklóján egy halványabb sávot... de azt mondta, nyáron karórában napozott, az látszik még mindig – eszmélt fel Margaret.

Ahogy lassan egymásra emelték tekintetüket, félelmet láttak a másik szemében.

– Attól félek, indulásra kész! – mondták ki szinte egyszerre azt, amitől mindketten rettegetek.

● ...és valóban eljött az indulás napja.

Paul már éjjel-nappal csak erre gondolt. Százféleképpen elképzelte, hogyan fog megtörténni. Elképzelte, ahogy eljönnek a feleségéért. Százféle úrjárgány cikázott álmaiban, amibe Laura majd beszáll, vagy amibe berángatják. Maga előtt látta, ahogy a szeretett nő mosolyogva búcsút int neki, vagy ahogy vonakodva engedelmeskedik azoknak, akik érte jönnek. Paul tudta, egyszerűen tudta... hogy azok ketten, hogy ők fogják elvinni, elvenni asszonyát.

Elképzelte, hogyan fogja kérni Laurát, hogy ne menjen el, elképzelte, hogy haragosan kiabálva fogja követelni, hogy maradjon, és azt is elképzelte, hogy hűvösen, sértődötten elengedi... és azt is, hogy sírva könyörög majd...

Képzeletben már minden variációt átélt, amikor végül a valóságban is megtörtént az elválás. Egyszerűbb, gyorsabb, simább, de fájdalmasabb volt, mint ahogy várta.

Egy este Laura lejött az emeletről, és kiment a kertbe. Elment a konyhaajtóból épp a nappaliba bekukkantó Margaret mellett, elment a TV előtt ülő Lili mellett, és elment az éppen megérkező, kabátját a fogásra tevő Paul mellett. Elment mellettük úgy, mintha csak egy percre menne ki valamiért a teraszra. De nem állt meg a teraszon, továbblépkedett a kert felé.

A kertben pedig ott állt a hajó.

A hajó, ami nem volt túl nagy, és mindenféle hang vagy fényjelenség nélkül jelent meg. Nem volt saját fénye, csak a Hold világította meg. Az oldalán megnyílt egy rés, és kilépett belőle két vékony alak. Ők voltak azok, a fotókról már annyira jól ismert arcok láttán Paul szíve fájdalmasan összeszorult.

A két idegen átölelte Laurát, és mindhárman eltűntek a hajó belsejében. A következő pillanatban a különös jármű már nem volt sehol.

Margaret, Paul és Lili szinte kövé dermedve álltak a teraszon, majd szomorúan összekapaszkodva átölelték egymást, és még hosszú időn keresztül nézték a hold ezüstös fényében fürdő, üres kertet.

● Paul Lili haját simogatta, talán vigasztalásképpen, talán neki lett volna szüksége vigaszra. Ujjai a kislány hosszú hajszálai között rövid kis pihéket tapintottak ki...

Paul torkából előtört a most elszenvedett, és a várható veszteség okozta fájdalom. Kétségbeesésében túlüvöltötte a kertváros összes kutyájának vonyítását.

A telihold pedig csak ragyogott.

V. A. Satalov parancsnok (képünkön) és A. Sz. Jeliszejev fedélzeti mérnök 1969. október 13-án indult a Szojuz-8 fedélzetén 4 nap 22 óra 42 perces űrrepülésre. Céljuk a Földről irányított, ill. autonóm navigációs űrrendevű, valamint földfelszíni, légtéri, csillagászati és orvosi megfigyelések és mérések végrehajtása volt.